

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/160/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217572
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217572.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 6C/139/2012-97 zo 16.12.2013 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol, návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobkyňa žalobami, podanými uňho 27.9.2012, domáhala (poznámene, že uznesením 6C/139/2012-8 z 9.10.2012, právoplatným 11.10.2012, spojil, poukazujúc na § 112 ods.1 O. s. p., na spoločné konanie konania vedené na návrh žalobkyne 6C/139/2012, 6C/142/2012, 6C/148/2012, 6C/167/2012, 6C/182/2012, 6C/188/2012, 6C/204/2012, 6C/212/2012, 6C/213/2012, 6C/224/2012, 6C/231/2012, 6C/241/2012, 6C/247/2012, 6C/272/2012, 6C/273/2012, 6C/292/2012, 6C/299/2012, 6C/314/2012, 6C/324/2012, 6C/325/2012, 6C 336/2012 s tým, že konanie je ďalej vedené pod sp. zn. 6C/139/2012), čo v žalobných návrhoch uviedla, konkrétne, čo uviedla v žalobách, v ktorých namietala zamietnutie žiadosti súdneho exekútora (ďalej len exekútor) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), v žalobách, ktorými sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote (NZP), v žalobách, v ktorých namietala vydanie poverenia exekučným súdom pre exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (žaloby označené NP) a v žalobách, v ktorých namietala nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE), na čo poukázala, resp. čo uviedla žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám, čo uviedla k jednotlivým žalobám pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobkyňa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), na čo poukázala (čo uviedla) k žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NZP), k žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora v zák. ustanovenej lehote (žaloby označené ZE), k žalobkyňou uvádzanému nesprávne úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15 dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP), k namietaným prieťahom v konaní a k požadovanej materiálnej škode. Konštatoval, že účastníčky konania sa na pojednávanie vo veci určené na 16.12.2013 nedostavili, že u oboch mal doručenie predvolania riadne preukázané, lehota na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná, že žalobkyňa sa na nariadené pojednávanie

nedostavila bez ospravedlnenia a bez žiadosti na odročenie pojednávania, preto podľa § 101 ods.2 O. s. p. pojednával v neprítomnosti účastníčok konania, pričom pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Poukázal na skutočnosť, že sa oboznámil a vzal do úvahy len dôkazy, ktoré boli prítomné v spise a známe obom účastníčkam, pretože podľa § 121 O. s. p. pripojené spisy z oddelenia Er (exekučné spisy) sú mu známe z jeho činnosti a napokon žalobkyňa v týchto spisoch vystupovala ako oprávnená a o obsah týchto spisov oprela svoje žaloby. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa v konaní namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu. Preto sa oboznámil s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobkyňa vo všetkých uvedených exekučných konaniach mala procesné postavenie oprávnenej a exekučnými titulmi (ďalej len titul) v prevažnej väčšine boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, v niektorých prípadoch notárska zápisnica, v jednom prípade platobný rozkaz. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, titul a prevažne aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávnenou a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Žalobné návrhy označené žalobkyňou zn. ISTINA RS boli v tomto konaní podané pod sp. zn. pôvodne 6C/182/2012, 6C/188/2012, 6C/224/2012, 6C/231/2012 a 6C/247/2012. K všetkým týmto spisom boli pripojené súvisiace spisy, vedené v oddelení Er. Uviedol, čo zistil z exekučného spisu 8Er/17/2011 (pripojeného k sp. zn. 6C/182/2012), 8Er/491/2011 (pripojeného k sp. zn. 6C/188/2012), čo bolo zistené z uznesenia 8Er/598/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/224/2012) z 28.1.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.5.2010, z exekučného spisu 8Er/669/2010 (pripojeného k sp. zn. 6C/231/2012), 8Er/440/2010 (pripojeného k sp. zn. 6C/247/2012), 8Er/852/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/272/2012), 8Er/23/2010 (pripojeného k sp. zn. 6C/273/2012), 8Er/485/2011 (pripojeného k sp. zn. 6C/292/2012), 8Er/761/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/299/2012), 8Er/487/2011 (pripojeného k sp. zn. 6C/336/2012; žalobné návrhy označené žalobkyňou zn. NZP boli v tomto konaní podané pod sp. zn. pôvodne 6C/272/2012, 6C/273/2012, 6C/292/2012, 6C/299/2012 a 6C/336/2012 a k všetkým týmto spisom boli pripojené súvisiace spisy, vedené v oddelení Er), 8Er/7/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/148/2012), 8Er/101/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/204/2012), 8Er/285/2010 (pripojeného k sp. zn. 6C/212/2012), 8Er/522/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/213/2012), 8Er/100/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/241/2012), 8Er/597/2009 (pripojeného k sp. zn. 6C/314/2012; žalobné návrhy označené žalobkyňou zn. NP boli v tomto konaní podané pod sp. zn. pôvodne 6C/148/2012, 6C/204/2012, 6C/212/2012, 6C/213/2012, 6C/241/2012 a 6C/314/2012 a aj k týmto spisom boli pripojené súvisiace spisy, vedené v oddelení Er), čo bolo zistené z uznesenia 8Er/71/2005-41 (pripojeného k sp. zn. 6C/139/2012) zo 14.2.2012, z exekučného spisu 8Er/47/2005 (pripojeného k sp. zn. 6C/142/2012), čo zistil (čo bolo zistené) zo spisu 8Er/513/2006 (pripojeného k sp. zn. 6C/167/2012), čo bolo zistené z exekučného spisu 8Er/16/2004 (pripojeného k sp. zn. 6C/324/2012) a z exekučného spisu 8Er/217/2005 (pripojeného k sp. zn. 6C/325/2012; žalobné návrhy označené žalobkyňou zn. ZE boli v tomto konaní podané pod sp. zn. pôvodne 6C/139/2012, 6C/142/2012, 6C/167/2012, 6C/324/2012, 6C/325/2012 a k všetkým týmto spisom boli pripojené súvisiace spisy, vedené v oddelení Er). Žalobkyňa ako účastníčka konania využila svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobkyňou už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol. Krajský súd (ďalej len KS) v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými dôvodmi žalobkyne, pre ktoré žiadala vylúčenie sudcov v danej veci. Rozhodnutím KS v Košiciach 1NcC/34/2012-15 z 18.10.2012, ktorým vo veci konajúca zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, je tak viazaný, ale aj účastníci tohto konania. Citoval znenie § 3, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1, § 17 ods.1,2, § 19 ods.1,2 zák.č.514/03 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods.2 písm. c),d), § 44 ods.1,2,8 zák.č.233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len EP) a § 45 ods.1,2 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Konštatoval, že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáha, poukazujúc na jeho nesprávny úradný postup v uvedených exekučných konaniach. Podľa § 15 ods.1 zák.č.514/03 Z. z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobkyne jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to 23.4.2012. V čase jeho rozhodovania teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má za to, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť, keďže podala žalovanej pred podaním žaloby žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby jej nárok na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený. Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods.1 O. s. p. Podľa jeho názoru žalobné

návrhy podané žalobkyňou majú všetky náležitosti žaloby podľa § 42 ods.3 a § 79 ods.1 O. s. p., žalobkyňa správne označila účastníkov konania, opísala skutočnosti, na základe ktorých uplatnila svoj nárok, označila dôkazy a uviedla čoho sa domáha. preto postup podľa § 43 ods.1 O. s. p. považoval za nedôvodný. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobkyne na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobkyňou uplatneného nároku nedošlo a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaniach vedených pôvodne pod č. 6C/182/2012, 6C/188/2012, 6C/224/2012, 6C/231/2012 a 6C/247/2012 žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup, spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod č. 6C/272/2012, 6C/273/2012, 6C/292/2012, 6C/299/2012 a 6C/336/2012 v nerozhodnutí o jej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15 dňovej lehote. V daných veciach 3 ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobkyňi, resp. jej zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa mohla dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté ním (súdom) ako súdom exekučným v priebehu r.2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované zástupcovi oprávnenej. Žalobné návrhy boli žalobkyňou uňho podané 27.9.2012, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3 ročnej premlčacej doby. V konaniach, v ktorých žalobkyňa namietala neskoré rozhodnutie o jej návrhu na zmenu exekútora - 6C/139/2012, 6C/142/2012, 6C/167/2012, 6C/324/2012, 6C/325/2012, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora žalobkyňi, resp. od doručenia rozhodnutia o zamietnutí tohto návrhu jej zástupcovi. Rozhodoval a doručoval rozhodnutia o zmene, resp. zamietnutí návrhu na zmenu exekútora v r.2011,2012, teda žalobný návrh bol podaný včas. V konaniach 6C/148/2012, 6C/204/2012, 6C/212/2012, 6C/213/2012, 6C/241/2012 a 6C/314/2012, v ktorých žalobkyňa namietala nesprávny úradný postup, spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote, premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia zástupcovi oprávnenej. K samotnému nároku žalobkyne na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu podľa zák.č.514/03 Z. z. je súčasné splnenie 3 podmienok a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t.j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojenej s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu. Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 3 zák.č.514/03 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zák. požadované podmienky súčasne. Podľa žalobkyne k nesprávnemu úradnému postupovi vo veciach, ktoré boli ním spojené a sú vedené pod sp. zn. 6C/139/2012 malo dôjsť tým, že v exekučných konaniach, v ktorých žalobkyňa mala procesné postavenie oprávnenej: 1. zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), 2. rozhodol o zamietnutí žiadosti exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15 dňovej lehote určenej v § 44 ods.2 EP (NZP), 3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15 dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP) a 4. rozhodol o jej návrhu na zmenu exekútora po 30 dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods.8 EP (ZE). V konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 6C/182/2012, 6C/188/2012, 6C/224/2012, 6C/231/2012 a 6C/247/2012 žalobkyňa namietala, že exekučný súd zamietol žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS). Poukázala na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných

spisov pripojených k uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. Vo všetkých uvedených veciach titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávnenou a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv, resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach titulov. Poukazujúc na § 45 ods.2 zák.č.244/02 Z. z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal, napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR) 5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR I.ÚS278/2013, IV.ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej prísl., o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zák.č.244/2002 Z. z., žalobkyňa má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku je mu známe, že uňho sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobkyňou v tomto konaní. Zmenky žalobkyňa postúpila na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých s ňou, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli uňho vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté. Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať titul, uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno jeho rozhodnutie ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobkyňa ako oprávnená v niektorých týchto exekučných konaniach ani nevyužila svoje právo na podanie riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov. Pokiaľ bolo podané odvolanie, odvolací súd uznesenia exekučného súdu ako súdu prvého stupňa potvrdil, príp. bolo odvolacie konanie zastavené z dôvodu späťvzatia odvolania oprávnenou (v tomto konaní právnym predchodcom žalobkyne). Skutočnosť, že súd rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NZP), žalobkyňa uviedla ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 6C/272/2012, 6C/273/2012, 6C/292/2012, 6C/299/2012 a 6C/336/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, pričom je pravdou, že k zamietnutiu žiadosti došlo po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti exekútora o udelenie poverenia súdu. Mal za to, že podľa § 44 ods.2 EP zákonná 15 dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti exekútora, ako to bolo vo všetkých uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým, poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobkyne a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ust. EP, ale aj zák.č.244/02 Z. z., zák.č.258/01 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ust. O. z. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č.93/13/EHS. V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobkyňou v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné uviesť, že žalobkyňa v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v daných exekučných konaniach a teda nepreukázala nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobkyňa uviedla, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný posun v exekučných konaniach a uviedla konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jej strany podané na súde. Napriek tomu uviedol, že podľa oboznámených Spr č.22/2010, č.34/2010 a č.12/2011 a odpovedi na sťažnosti žalobkyne na

prieťahy v konaní, sťažnosti žalobkyne boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne na prieťahy v exekučných konaniach vedených súdom neboli zo strany vedenia súdu konštatované prieťahy v konaní. V neposlednom rade v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobkyňa a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na čl.48 ods.2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného čl. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR, on teda nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc súdu na rozhodnutie o prieťahoch, má za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobkyne preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 6C/148/2012, 6C/204/2012, 6C/212/2012, 6C/213/2012, 6C/241/2012 a 6C/314/2012, žalobkyňa v týchto veciach namietala nesprávny úradný postup exekučného súdu, spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 dňovej lehote (NP). Z oboznámeného exekučného k spisu sp. zn. 6C/148/2012 mal preukázané, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané v zákonnej lehote. V ostatných spisoch neoblo možné vydať okamžite poverenie, pretože súd skúmal, vzhľadom na uplatnené úroky z omeškania a iné prísl., zákonnosť titulu a až následne mohol vo veci rozhodnúť. Vo veciach pôvodne vedených pod č. k. 6C/139/2012, 6C/142/2012, 6C/167/2012, 6C/324/2012, 6C/325/2012, k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo - podľa žalobkyne - dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávnenej na zmenu exekútora v zák. stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Po oboznámení sa so spismi exekučnými, ktoré boli pripojené v tomto konaní v prevažnej väčšine exekučný súd skúmal prípustnosť exekúcie a napokon dospel k záveru, že exekúcia je neprípustná a zastavil ju, čo bolo potvrdené aj odvolacím súdom. Súd sa teda v prvom rade zaoberal zákonnosťou a prípustnosťou exekúcie a následne návrhom na zmenu exekútora, ktorý návrh bol vo väčšine prípadoch zamietnutý. Aj toto rozhodnutie súdu odobril odvolací súd. V exekučnom konaní týkajúcom sa sp. zn. pôvodne 6C/167/2012 bolo vyhovené žiadosti oprávnenej na zmenu exekútora, síce po zák. stanovenej lehote, avšak súd pred rozhodnutím o tomto návrhu bol povinný od pôvodného exekútora žiadať zaslanie exekučného spisu a vyčíslenie doterajších trov exekúcie. Až po predložení týchto skutočností mohol súd rozhodovať, čo aj bezodkladne urobil. V ďalšom poukázal na už uvedené skutočnosti, týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v tomto prípade teda žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu nečinnosti, resp. prieťahov pri rozhodovaní o jej návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní. Podľa oboznámených Spr. však všetky sťažnosti žalobkyne na prieťahy v exekučných konaniach vedených súdom boli považované za neopodstatnené. Tu považoval za potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu je výsledkom štúdia spisového materiálu, právnych predpisov, aplikácie právnych noriem na ten ktorý prípad, na čo je potrebný určitý čas, vzhľadom na skutočne veľký počet exekučných konaní s obdobným skutkovým základom, toto rozhodnutie bolo v primeranej lehote. Okrem toho poukázal na judikatúru ÚS SR I.ÚS16/02 prieťahy sa posudzujú podľa jednotlivých okolností prípadu a nedodržanie lehoty sa nepovažuje automaticky za zbytočný prieťah, ktorý by mal spôsobilosť porušiť právo účastníka na včasné prejednanie a rozhodnutie veci. Poukazujúc na uvedené skutočnosti konštatoval, že zo strany žalobkyne nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobkyne nebola preukázaná už prvá z uvedených podmienok. Preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobkyne, jej žalobu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ sa týka žalobkyňou uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, napriek uvedenému konštatoval, že zo strany žalobkyne výška ňou uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobkyňa v tomto smere nepredložila žiadne listinné dôkazy, nenavrhol žiadne dokazovanie a teda v tomto smere taktiež neuniesla dôkazné bremeno. Na záver považoval za potrebné uviesť, že do spisu 17.12.2012 bolo pripojené podanie žalobkyne označené ako Doplnenie rovnopisu s upozornením, že nejde o novú žalobu, ale rovnopis k žalobe z 27.9.2012 (týka sa pôvodne povinného Martina Čambala a Zmluvy o úvere č.1850480), v tomto konaní a ani v spojených veciach v tomto konaní však takúto žalobu nemal k dispozícii. Napokon, citujúc znenie § 142 ods.1 a § 151 ods.1,2 O. s. p., uviedol, že o trovách konania rozhodol na pojednávaní 16.12.2013 podľa cit. § 142 ods.1 O. s. p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, že žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení, že v zák. stanovenej lehote, ale trovy nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali, že vyčíslenie trov konania je nevyhnutné nie len u zástupcu, ale aj u účastníka, ktorý nie je zastúpený, že

ak účastník v stanovenej lehote trovy nevyčísli možno mu priznať náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu a, že v prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti rozhodnutiu podala žalobkyňa v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.]; d) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.]; e) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods.2 písm. f) O. s. p.]. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie a súd doručil vyjadrenie žalovanej k žalobe. 1) Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 2) Ako strana konania nebola pred vynesením rozsudku oboznámená s písomným vyjadrením žalovanej k žalobe a toto jej bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Takýto procesný postup nepredstavuje len porušenie jej základného práva na kontradiktórny súdny proces, ale aj priame porušenie § 114 ods.2 O. s. p., osobitne to platí za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie s prítomnými účastníkmi konania. Upozornila, že porušením kontradiktórnosti konania trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k žalobe žalovaná vzniesla námietku premlčania a na túto námietku jej nedal možnosť akokoľvek pred vyhlásením rozsudku reagovať. 3) Ako strana konania nebola pred vynesením rozsudku oboznámená so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemala možnosť vyjadriť sa. 4) Teda nebola oboznámená s obsahom dôkazov a tvrdení, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v Štrasburgu nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania alebo vybrané k použitiu súdom samotným. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. Česká republika, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 5) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadřila k podanej žalobe, mal jej súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritorne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 6) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozornila, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „exituje“ okolnosť brániaca vydať pre ňu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadřili. 7) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 8) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. 9) Citovala znenie § 15 O. s. p. 10) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevezhľadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na to, že v jej očiach a objektívne v

očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí zo 17.10.2012 sp.zn.:11NcC/46/2012-24 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu (ďalej len OS) Dunajská Streda „s“ rozhodovania a jej vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o jej skutkovo a právne rovnakých veciach KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou ÚS SR a ESLP v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.US345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávanía a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12-16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ podľa čl.48 ods.1 prvej vety Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997. ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 11) Za takýchto okolností a s vedomím, že: - názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor z rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESLP v Štrasburgu, neobstojí; - podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 12) V konkrétnostiach, napr. uviedla, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že ňou tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o jej návrhu v zákonnej lehote. Ako je zrejmé, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nie len v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdeným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS

v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 1NcC/34/2012-15 z 18.10.2012 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa JUDr. Anna Slovinská nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Pre úplnosť treba poznamenať, že uznesením IV.ÚS693/2013-11 z 12.12.2013 ÚS SR bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá. Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Vyjadrenie žalovanej zo 4.2.2013 (č.l.35-42) k žalobe bolo zástupcovi žalobkyne doručené 14.2.2013, čoho dôkazom je doručka pri č.l.45, preto nedošlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom tým, že nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej. Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že žalobkyňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní zo 16.12.2013 (č.l.96), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.